

FELSŐKRISZTINA

2006. VENI SANCTE

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék nyári rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órákor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órákor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Verecke híres útján jártunk

Plébánosi buzdítás

Szeptember minden évben az újrakezdést jelenti egyházközségünkben életében. Előretékin-tünk és megfogalmazzuk terveinket az elkövetkező hónapokra. A mindenkori plébános felelős a plébániáért. Látnia kell helyzetét, örömeit, bajait, gondjait. Vallom, hogy több örömünk akkor lesz plébániánk életében, ha gondjainkat megoldjuk, csökkentjük.

Nem baj az, ha gondjainkról, problémáinkról nyíltan beszélünk. Jómagam egyet-kettőt a kedves hívek elé tárok.

A vasárnapi, diákmisék utáni agapé elmaradása.

Sok szülő kisgyermeküket rendszeresen nem a gyermekmisére hozza, hanem kényelemből más szentmisére. A gyermekmise a gyermekekért van.

Nagyon kevesen, mindössze hatan jelezték szeptember 17-ig, hogy kiket látnának szívesen képviselő testületi tagnak. Ennyire érdektelenek lennének?

(folytatás a 2. oldalon)

Krónika

„Jöjj el Szentlélek Úristen, igazság és szeretet Lelke, adj nekünk jó lelket, kedvet, szorgalmat és kitartást abhoz a munkához, amelyre meghívtál!”

Világosítsd meg értelmünket, hogy a természetben és az emberi életben fölfedezzük a Teremtő Atya nagy szándékait!

Nevelj és alakíts bennünket, hogy egész életünkben alkalmassak legyünk az igazság szolgálatára, és így kiérdemeljük az örök élet jutalmát Krisztus a mi Urunk által!

Amen.

Tanítás előtti ima (A piarista diák kis kalauza)

*

A tavasz csalódása, a nyár kiábrándulása után szomorú ősz és testi-lelki értelemben is didergő tél vár ránk – már ami a magyar társadalom gazdasági és erkölcsi helyzetét illeti. Mint Veres András püspök úr is fogalmazott a „Keresztény ember egy nem keresztény társadalomban” c. előadásában: „Szomorú, hogy vannak olyan hívő emberek, akik olyan politikai erőket támogattak, amelyek az elmúlt időszakban sokszor, sokféleképpen vétettek alapvető erkölcsi normák ellen, az élet, az igazságosság, az egyenlőség, a demokrácia ellen, s amelyek az egyház intéz-

(folytatás a 3. oldalon)

A Felsőkrisztina Kör vendége

Prokopp Mária
művészettörténész

október 10-én,
kedden 18.30 órákor

Téma:
A 150 éves
esztergomi bazilika titkai

(Plébánosi buzdítás - folyt. az 1. oldalról)

Gyér a felnőtt hittan látogatottsága.

Sok gyermek nem jár sem templomi, sem iskolai hitoktatásra.

A római katolikus egyház híveit sok esetben nem temetik el egyházi búcsúztatóval.

Sokan késve érkeznek a szentmisére. Moziba, színházba pontosabban érkezünk. Miért?

Jó lenne, ha a hétköznapi szentmiséken az első padokban foglalnának helyet a hívek.

Betegeinket még kórházba kerülésük előtt szeretnénk ellátni a betegek szentségével.

Felnőtt felolvasók elmaradása.

A karitászmunka nemcsak ruhaleadást jelent, megzarándoklalt ide-oda, hanem inkább az egyedülálló, beteg, rászoruló testvéreinkkel való törődést. Időnkből kell tudnunk adni nekik. Fiatalokra is szükség van a karitászmunkában.

A fogyasztói társadalom szemlélete a plébániai életbe is beszivárog. Azt nézzük, mit kapunk, és nem azt, mit adhatunk másoknak, bármilyen módon.

Most következhetne a sok jó felsorolása, ami szintén jellemző plébániánk életére. Mert az is van.

Amit egynek is teszték az én nevemben, nekem tettétek – mondta Jézus urunk.

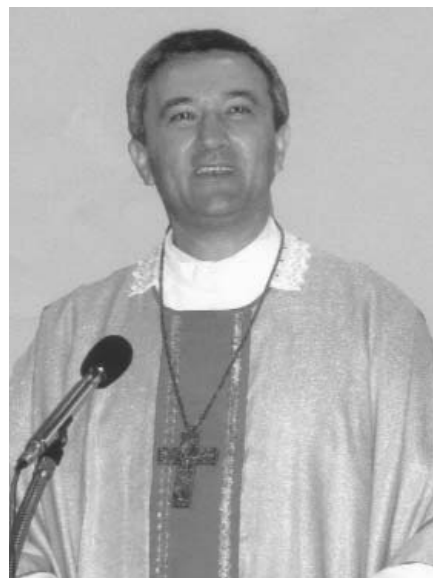
Márton atya

Elbúcsúztunk Veres püspöktől

Nyolc éven át misézett templomunkban vasárnap reggelenként a püspöki kar eddigi titkára, Veres András, akit a Szentatya szombathelyi megyéspüspökké nevezett ki. Szeptember 5-én az esti szentmisén búcsúztunk el tőle. Hétköznapi ellenére a szentély ministránsokkal és az énekkar tagjaival, a hajó pedig a hívekkel zsúfolásig megtelt, jelezve, hogy a püspök urat igen megszerette egyházközségünk apraja-nagyja. Az alábbiakban Béres György világi elnök búcsúztató beszédét adjuk közre.

Mikor értesültem megyéspüspöki kinevezéséről, szomorúsággal vegyes öröm töltött el, melyben néhány napig – gyarló önzőségemből eredően – a szomorúság volt az erősebb. Pár nap után beláttam, hogy Exellenciád, aki papi és főpapi szolgálatának legfőbb céljaként az emberek Jézushoz vezetését tartja, nem is tehet másként. A Jóisten kegyelmének segítségével minél több hívőt megerősíteni hitében, a nem hívőket pedig megszólítani és elvezetni Jézushoz.

Megerősített ebben a belátásban, az a nagy és szeretetteljes bizalom, amellyel a hívek fogadták beiktatásakor a szombathelyi székesegyházban. Lelkipásztoraik vezetésével csoportosan jöttek köszönteni új főpásztorukat a megye minden szegletéből, annyian, hogy már egy órával korábban is szinte lehetetlen volt bejutni a templomba.

Volt osztálytársam, aki évtizedek óta él Szombathelyen, de pesti tartózkodásai alkalmával többször nálunk vesz részt a vasárnapi fél nyolcas szentmisén mondta nekem: örülnek, mert biztosak abban, hogy Exellenciádban jó pap, gondoskodó főpásztor kerül az egyházmegye élére.

De azt még nem tudja, amit mi itt mindnyájan tudunk, hogy mindezeket túl hiteles, közvetlen, szeretetreméltó embert kaptak főpásztornak a Gondviselés által.

Püspök urat, akinek kedvéért az éjfél mi mise és az átbulizott szilveszter után is volt ministráns a fél nyolcason, akinek mindenkihez volt egy jó szava, lett legyen kis ministráns, sekrestyés vagy kántor, fiatal vagy idősebb, ismerős vagy ismeretlen. Osztozott örömeinkben, gondjainkban és fájdalmainkban egyaránt. Az elmúlt nyolc év alatt kicsit plébániánk közösségének tagjává vált. Legalábbis mi úgy érezzük, és szeretnénk, ha ezután is az maradna, még ha térben messzire is került tőlünk.

Köszönjük szolgálatát. Köszönjük, hogy igyekezett közelebb vezetni minket is Jézushoz. Köszönjük mindig tartalmas, továbbgondolásra ösztönző homiliáit és előadásait. Köszönjük a szentmisék utáni beszélgetéseket, eszmecseréket. Köszönjük bátor, megalkuvást nem ismerő kiállását, mellyel hitünket, az Egyházat és a magyar haza érdekeit képviseli.

Angol pap barátunk az alábbiak rögzítését kérte a plébánia képviselőtestület nyár eleji ülésének jegyzőkönyvében:

Ezúton is szeretném megköszönni Györgydeák Márton atyának és az egész plébániaközösségnek, hogy nagyszerűen megrendezték 2006. május 28-i aranymisés ünnepségemet.

Az esemény minden várakozásomat felülmúlta. *Tókés Tündének* külön köszönöm az énekkar szereplését.

Biztosítom Önöket, hogy a jövőben is erőmhöz mérten adományaimmal támogatom az új templomra vonatkozó terveiket, amely remélem, még az én életemben felépül.

Kelt Londonban, 2006 pünkösdjén

Msgr. Anthony Stark

(Kronika - folytatás az 1. oldalról)

ményei ellen léptek fel számtalan esetben.” De ugyanitt arról is szólt, hogy a keresztény embernek kell kovásszá válni a társadalomban, hogy az a munka, az a szolgálat, az a hivatás, amelyet betölt, az egy járuléka legyen annak, hogy keresztény. A keresztény ember sajátja ugyanis a remény, a szeretet és a szolidaritás embertársai iránt. Ez ad erőt, hogy összefogással, imával tudunk változtatni magunk és társadalmunk bajain.

*

A nyáron a magyar egyházat öröm, plébániánkat szomorúság érte azzal, hogy **Veres András püspök urat szombathelyi megyés püspökké nevezte ki a Szentatya.** Kérjük munkájára Isten áldását! (lásd még cikkünket)

*

Mint minden évben, ezen a nyáron is **együtt töltötték szabadságuk egy részét plébániánk közösségei** táborokban, kirándulásokon. Élményeikről – ha megosztják velünk – folyamatosan beszámolunk.

*

Az előttünk álló (tan)év számtalan feladatot tartogat számunkra.

Mint már Márton atya bejelentette, tavasszal lejárt a képviselőtestület mandátuma, és az ősszel **új testületet kell választani.** A jelölőlistára október 15-ig lehet javasolni személyeket. Természetesen a jelöltséghez szükséges a jelölt beleegyezése, ami egyúttal azt is jelenti, hogy az illető – megválasztása esetén – vállalja, hogy képességei és adottságai szerint aktívan vesz részt a plébánia életének alakításában, segítve és támogatva az atyák munkáját. Tudni kell, hogy ez a tisztség egyrészt megtiszteltetés, másrészt viszont munkával, szabadidőnk egy részének feláldozásával jár.

*

Kiemelkedő feladatunk lesz, hogy megfelelő módon készüljünk fel a jövő szeptemberi budapesti városmisszióra és te-

vékenyen vegyünk részt benne. Jelmondata: **„Jövőt és reményt adok nektek”.** A központi előkészületek már egy éve folynak, nekünk arra kell összpontosítanunk, hogy a plébániánk területén élőket megszólítsuk, illetve, hogy számunkra és a várhatóan nagyszámú vendégsereg számára plébániánk életének bemutatásával és színes programjainkkal vonzóvá tegyük a keresztényi életet.

*

Programajánló:

Folytatódnak a **Farkasréti Ökumenikus Esték.** Időpontok: szept.11.; okt. 9.; nov. 13.; dec. 12.

A Borvíz Alapítvány **csíksomlyói zarándoklatot** szervez Szt. Ferenc tranzitusa emlékére október 2. és 6. között. Részletes információ a hirdetőn.

A Szociális Testvérek **„Lányok hivatástisztázó kurzusa”** indult szeptember 11-től. Részletek a hirdetőn olvashatók.

Megkezdődött az iskolai és templomi hitoktatás (lásd kiírás). Különösen fontos lenne, hogy a fiatalok (egyetemista korúak) és az ennél idősebbek is buzgóbban gondozzák hitbeli ismereteiket!

Templomunk kis- és nagy-

kórusa szeretettel várja az énekelni vágyó – és ezért némi áldozatra is kész – leendő tagjait. Próbák: a kicsiknek péntekenként este 6-7-ig, a nagyoknak 7-9-ig.

*

„Földön állva égre nézni – ez a hivatásom. Keresztény vagyok. Vágyom oda, ahová az Igaz Isten ígérete szólít – de ebben a világban tevékenykedem... Szakadatlan küzdelem, hogy a rámbízott feladatokat Neki tetszően lássam el. Mert a világ más megoldásokat szokott kínálni, amelyek bizony sokkal könnyebbek, mint a „keresztény” megoldások. Néha azt érzem, hogy nem küzdök tovább, mert nincs értelme... Ilyenkor megmutatkozik az én Uram teljes hatalmával, hogy segítsen rajtam. Kicsinységemhez kicsinyül, hogy segítsen parányi dolgaimban... Ő az, Jézus, Aki-ben, Aki által, Akivel reményben járom utamat – hazáig.

*Baráth Ágnes M. Speciosa:
A csend gyümölcsei.*

Béres György

Ne mondd: **„Atya”,**
ha egyik nap sem úgy viselkedsz, mint a gyermek!
Ne mondd: **„mienk”,**
ha elszigetelten élsz önzésedben!
Ne mondd: **„aki a mennyekben vagy”,**
ha csak a földi dolgokra gondolsz!
Ne mondd: **„szenteltessék meg a Te neved”,**
ha nem tiszteledd!
Ne mondd: **„jöjjön el a Te országod”,**
ha azt egy anyagi sikerrel kevered össze!
Ne mondd: **„legyen meg a Te akaratod”,**
ha nem fogadod el azt, ami fájdalmas!
Ne mondd: **„mindennapi kenyerünket”,**
ha nem törődsz azokkal az emberekkel, akik éheznek!
Ne mondd: **„bocsásd meg a mi vétkeinket”,**
ha haragot tartasz a testvéreiddel!
Ne mondd: **„szabadíts meg a gonosztól”,**
ha nem foglalsz állást a bűnnel szemben!
Ne mondd: **„Amen”,**

Ha nem érted meg vagy nem vetted komolyan a Miatyánk szavait!

(Ima a Chuy-i templom ajtajáról, Uruguay)

Hittanos közösségünk

Talán szokatlan tanévkezdő cím, de nem véletlen. Idén szeretnénk valóban egyre jobban közösséggé formálni hittanosainkat és családjaikat, mind a plébániai, mind pedig az iskolai hitoktatásban résztvevőket.

A tanévre több közös programot is tervezünk, melyre a családokat kisebb és nagyobb gyermekekkel együtt szeretettel várjuk.

Szeptember 30-án, szombaton, Szent Gellért ünnepehez közel, a **Gellért-hegyre hívjuk hittanosainkat szüleikkel együtt tanévkezdő kirándulásra**. Szent Gellért szobrától indulva a hegyen át – közben közös játékokra megállva – a Szikla-kápolnában fejezzük be a zárandoklatot.

Október 21-én, szombaton, az 550 évvel ezelőtti nándorfehérvári diadalra és annak egyik hősére, Kapisztrán Szent Jánosra emlékezünk. A Budai Vár török korról kapcsolatos emlékei között sétálunk végig.

Lelki programok is gazdagítják az évet, az első félévben **október 18-án, szerdán, a hittanosok közös rózsafüzér imádságára hívjuk a gyerekeket, december 9-én, szombaton, reggel 6 órakor pedig rorate-szentmise** lesz, melyet közös reggeli követ majd. **December 16-án, szombaton délután az adventi szentgyónás** elvégzésére nyílik lehetőség.

Október 7-től, **minden hónap első csütörtökén** este 6 órakor **iskolásaink közös szentmiséje** lesz, ez évben gitáros énekekkel.

A részletekről a hittanórákon és levélben is tájékoztatunk mindenkit.

Az elsőáldozók felkészülésénél különös hangsúlyt helyezünk arra, hogy a Jézussal való találkozás ne csak a gyermek, hanem az egész család ünnepe legyen.

A hitoktatás a plébánián szeptember 11-én, hétfőn, kezdődik, rendje a hirdetőtáblán megtalálható, de bekapcsolódni még most sem késő, mint ahogy a hittanos rejtvénybe sem.

Az iskolai hittanórák időpontjai és terembeosztása az adott iskolák hirdetőtábláján található meg.

A hittanosokat és a kisebb gyerekeket is szeretettel várjuk a vasárnapi 9 órai diákmisére! Ugyancsak várjuk őket közösségeinkbe: a schola tagjai, a ministránsok és a cserkészek közé.

A Te Deum-on köszöntük meg **Horváth Imréné, Éva** hitoktatónk tizenhat évi szolgálatát, aki a plébániai és az iskolai hittanon is számos gyermeket tanított. A plébániai hitoktatásban már tavaly is segítségünkre volt **Wagner Ilona**, aki nyugdíjas pedagógusként Zuglóból jár hozzánk tanítani.

Az idei tanévtől nyugdíjba vonult **Komáromi János**, aki hosszú éveken át látta el a hitoktatást a Kiss János altábornagy utcai iskolában. Az ő óráit **Matolcsy Kálmán** atya vette át.

A hitoktatással kapcsolatos kérdéseikkel, javaslataikkal bizalommal forduljanak **Márton** atyához és **László** atyához, valamint a hitoktatókhoz!

Lukács Krisztina

Hittanverseny

Ismét feladatmegoldó versenyt hirdetünk egyházközségünk plébániai vagy iskolai hittanra járó fiataljainak, az általános iskola 2. osztályától a gimnáziumokig bezárólag. A versenyre még nem késő feliratkozni, az első forduló leadási határideje a sekrestyében szeptember 24. A kijavított rejtvényeket és az új feladatlapokat az eddigi rendszernek megfelelően, kis dossziéikban viheti haza az ifjúság. Korcsoportonként a három legtöbb pontot összegyűjtő hittanos oklevelet és jutalmat vehet át tavasszal, a Te Deum-szentmisét megelőző vasárnapon, a 9 órai diákmiséen. A részletes információk és tudnivalók elolvashatók a verseny tájékoztató hírlevelén, illetve kérhető a jpjk@freemail.hu e-mail-címen.

Hallgass meg, Urunk!

A közös imádság erejét és a személyes ima családiasságát szeretnénk ötvözni a kilences misén, ahol a hívek könyörgésében személyes kérések meghallgatásáért is imádkozunk. Kárpátalján hallottuk így imádkozni a közösséget és arra gondoltunk, jó lenne, ha mi is együtt tudnánk kérni Istent egymás gondjáért-bajáért, hálát adni örömeért.

Bátorítunk mindenkit, hogy merje kéréseit a közösség elé tárni. A rövid fohászként megfogalmazott kéréseket a sekrestyében található dobozba lehet tenni vagy pedig a felsokrisztina@freemail.hu címre elküldeni. A vasárnapi szentmisében a szombat estig eljuttatott kérések hangzhatnak el.

**Világmisszió
2006. október 14-én
a budapesti ciszterci Szent Imre templomban**

9.00	Köszöntés (P. Dr. Német László SVD tartományfőnök)
9.15	A Feltámadó Nap országában (P. Dr. Nemeslehelty Péter SJ a japán missziórol) Keresztény kánnzzeneti koncert (Csiszér László és az Új Jeruzsálem)
10.10	SENTMISE (Majnek Antal kárpátaljai megyéspüspök) (Bemne: a rajzpályázat díjainak kiosztása) (Énekek: a Nádszegi Plébánia kórusa) -Ebedszímet-
13.00	„A damaszkszi útön” (a községi missziós táborban bemutatott jelenet) (Pártuzamosan: imközösségi vezetök találkozzák az iskolában)
13.30	„Segítünk a Tsunami helyszínén...” (Adányi László, a Magyar Katolikus Karizma főtitkára)
14.30	Zenes bemutatkozás (Zala Megyei Lakóortihonok állami gondozott fiataljainak egyesített kórusa)
15.30	Hargital Ernő, indiai szolgálatba induló orvos tanúságetele
16.00	A Tartományfőnök Úr misszióba küldi világi önkénteseinket
16.30	Indonéz koncert
17.15	Pantomim (fiatal verbita szerzetesek és baráták)
18.00	Szentmise (Varga János SVD fiatal, Argentínában dolgozó bithirdető apostja be, az indiaiak között végzett hitábránó munkájáról szóló szentbeszédet, indiai és dél-amerikai énekekkel)
19.00	Záróima Utána lehetőség adódik kiscsoportos beszélgetésekre, kötetlen formában.

P. Antonius. Egyházi missziós atya Indonéziai emléktárgy, képet tekintésük önn
A Várhöz Missziós Madonna utca mellett leve járja missziós imaközösséget,
és a napjai hozzánk is ellátogat a Missziós Domog.

**MINDENKÉI SZERETETTEL VÁRUNK!
BELEPŐDÍJ NINCS!**

pennek névűnk költő foglalkoztatást biztosítunk.
program költségére és a misszió támogatására anyagi adományokat elfogadjunk.
Hívjuk egyszerű közös ebédre a jelenlévőket. Aki tud, hozzon száraz süteményt támogatásként.
Arvölök: Pápai Missziós Művek és a Verbita Missziók (06.30. 418.91.96, 06.1. 424.56.68)

Jó néhány éve már, hogy templomunkban csaknem minden szentmisén az olvasmányt, a szentleckét és a hívek egyetemes könyörgését a ministránsok ill. a hívek közül arra vállalkozók olvasák föl, hogy a II. Vatikáni Zsinat utáni misereform szellemében immár intenzívebben kapcsolódjunk be a szentmiseáldozatba. Ez – valljuk be – sokunk szemében „bátor” cselekedetnek minősül, hiszen egyrészt már önmagában is bátorságot jelent kiállni több száz fő elé, másrészt e „szent szövegek” felolvasása ill. az egyetemes egyház nevében a hívőtársak kérésének a közvetítése különleges lelki összeszedettséget, odafigyelést, felelősséget, egy szóval: igényességet követel. A talentumot ehhez nyilván csak kevesen kapták meg, így többszörösen is dicséretes, hogy e feladatra egyre többen vállalkoznak. Az úttörő néhány éve Meggyes Istvánné, Ágnes volt: méltóságteli szép hanghordozását akár hiányolhatnánk is, ha nem lennének követői. Többen is vannak, a vasárnapi fél 11-es misén például csaknem mindig *Pongrácz Judit*, képviselőtestületünk tagja a felolvasó, aki most egy interjú erejéig is vállalta a szereplést.

Judit, miért vállaltad/vállalod a felolvasást?

Egyszer megkértek rá, megpróbáltam és megszerettem.

Gondolom, esetedben nem kellett a szerepléshez különös bátorság, hiszen mint magyartanár nemcsak hogy gyakorlott vagy e téren, de a felolvasás bivatásod iskolán kívüli folytatását is jelenti. S itt egyaránt gondolok mind a szép kiejtés fontosságára, mind a szentírási szövegek tanító jellegének a továbbadására.

A tanári pályán a könnyebbik feladat „leadni az anyagot.” A nagyobb kihívás ezt úgy csinálni, hogy célba is érjen, gyökeret is eressen. Így van ez a felolvasással, a szentbeszéddel is. Ha gondolatokat indít el a hallgatókban, akkor elértük a célt. Gyakran előfordul, hogy a szentmise után megszólítanak az adott olvasmányhoz kapcsolódva. Bevallom, jól esik, hiszen ez visszajelzése an-

Felolvasónk: Judit

nak, hogy eredményesen közvetíttem a kijelölt gondolatot.

Készülz-e előre, azaz otthon vagy a mise előtt elolvasod-e a szöveget? Gyakran tapasztaljuk, hogy az ószövetségi részek mondat szerkezete sokszor nehézkes, jellemző például, hogy összetett mondat esetén megfordul az alany-állítmány sorrend, így mikor a szövegben a vesszőhöz érünk, sokszor nem derül ki azonnal, hogy felsorolás vagy új tagmondat következik.

Természetesen elolvasom, hiszen fontos, hogy értssem, különösen az ószövetségi részeket. A megértésben sokat segítenek Gál Ferenc professzor úr bibliamagyarázatai. Olyan szerencsések voltak, hogy sokáig élt köztünk. Tőle tanultam meg, hogy hogyan lehet a ma már nehézkes, régies keleti „képes beszédet” mai értelmezésre átültetni. A szövegen persze nem változtathat a felolvasó, de a megfelelően alkalmazott hangsúlyokkal, szünetekkel általában ki lehet bontani a benne rejlő ma is aktuális mondanivalót.

A szentmiséhez méltó részvételnek a külsőségekben is tükröződni kell: a mozgásban, a kéz-és hanglejtésben, az öltözékben, de akár olyan apróságokban is, hogy hogyan ül, áll vagy térdel az ember. Azt hiszem, e szempontból ministránsainkkal elégedettek lehetünk, basonlóan a felolvasók nagy részéhez. Te például általában csinos kosztümöt viselsz – bizony, sokan ezt is észre vesszük! No meg azt is, hogy az egyetemes könyörgés felolvasásának végeztével nem csukod be azonnal a könyvet és nem mész el a mikrofon mellől, hanem megvárod, míg a miséző pap is elmondja a keret-ima befejező kérését. Jelezve e szép imacsokor egybetartozását.

Köszönöm a dicséretet, de az öltözködés nem a felolvasásnak szól. Gyermekkorunkban is szép ruhákat vettünk fel vasárnap, hiszen vendégségbe illik rendesen felöltözni. Márpedig a templomban, Isten házában az Ő vendégei vagyunk.

Végül, mint gyakorlott magyartanárt kérdezlek. Oktatási rendszerünk mennyiben segíti a szép magyar beszéd elsajátítását? Azt például, hogy gyermekeink-unokáink ne terbet, hanem örömet találjanak az olvasásban? S megreformált (felső)oktatásunk eredményeként – mikor például már külön kommunikációs főiskolánk is van – képes-e a felnövekvő nemzedék valóban kommunikálni, azaz gondolatait kifejezni, másokat (nem utolsó sorban a Jó Hírt) megérteni/megértetni?

Erre a kérdésre nehéz röviden és indulat nélkül válaszolni. Az oktatás liberalizálásával pont a megszerettetés eszközeit veszik el a tanároktól. Egyre zsugorodik a rendszeresen olvasók száma. Ha csak a családi példa nem tereli a fiatalokat a könyvek szeretete felé, elcsábítja őket az internet, a sok-sok színvonalatlan tévéműsorról és a bárgyú reklámokról nem is beszélve.

Ha még csak bárgyúak lennének, de hazugok is!

Igen, igazad van, ráadásul ezek egyáltalán nem segítik a szép magyar beszédet! A kommunikációs képzés csak akkor ér valamit, ha van mit közvetíteni, kommunikálni. Ha nincs mögötte tudás, akkor csak üres divatszavak a felsőoktatásban. Az olvasással, a tartalmas beszélgetésekkel szerzett ismereteket nem pótolják az egyébként hasznos – akár retorikai, akár technikai – módszerek. Meg lehet nézni az interneten, hogy miről szól az Anna Karenina vagy az Egri csillagok, de olyan a különbség az effajta nézés és az elolvasás között, mint a gyorsbüfék ételei és az otthon melegében elfogyasztott jó házikoszt között: mindkető elveri az éhséget, mégis az étkezés igazi célját, annak lényegi tartalmát az utóbbi adja meg.

E basonlat is rámutat az igényesség fontosságára, mind anyagi, mind szellemi téren. És persze a vallási élet terén is, ahol az igényesség a szertartások lényegének tudatos megélését jelenti, melyhez értő felolvasásaid komoly támaszt adnak. Köszönjük!

Szende Ákos

„A kereszténység eszményképe”:

Kapisztrán Szent János (1386-1456)

Az idei évben nemcsak az 1956-os forradalom és szabadságharc, hanem a nándorfehérvári diadalra is emlékezünk, amelyben Kapisztrán Szent János ferences szerzetesnek is kiemelkedő szerepe volt. A két évforduló annyiban összetartozik, hogy október 23. éppen Kapisztrán emléknapja a római katolikus egyházban. A szent itáliai szülővárosa akkor is az 1956-os eseményekre emlékeztette az odalátogató magyar zarándokokat, amikor Magyarországon feledésre ítéltetett a forradalom.

1690-ben történt szenttéavatásával az olasz, a magyar és a horvát katolikus egyház közös szentet kapott. Ebben a szellemben fogant az *Európa védelmében* címet viselő emlékkiállítás, amelyet január végéig tekinthetünk meg a Hadtörténeti Intézetben, pár lépésre *Damkó József* 1922-ben felállított, megragadó Kapisztrán-szobrától a Budai Várban.

Capestrano városát az olasz Abruzzók egy fennsíkján találjuk, Aquilától nem messze. A festői, középkori városképét a mai napig őrző településen jól esik látni a magyar nyelvű köszöntőtáblát.

A plébániatemplomban külön oltár, a ferences kolostor templomában modern freskósorozat idézi fel a város nagy szülöttének alakját.

Ebben a kisvárosban született „a hitetlenek örök réme” (perpetuus terror) 1386. június 24-én, templomunk védőszentje, Keresztelő Szent János ünnepén. Gyermekkorát családi tragédia árnyékolta be: édesapja és testvérei vérbosszú áldozatai lettek. A szorgalmas, életben maradt legidősebb fiú Perugiában jogot tanult, s itt kötött barátságot *Giuliano Cesarinivel*, aki a pápa bíboros legátusaként a várnai csatában vesztette életét 1444-ben, *Hunyadi János* és *I. Ulászló* magyar király (1440-1444) oldalán.

Az ifjú Kapisztrán a források szerint fiatal éveit nagy szegénységben töltötte. Még a gyertyacsonkokat is úgy koldulta össze, hogy olvashasson. Karrierje és anyagi helyzete azonban szédületes fordulatot vett tanulmányai végeztével: jogi doktor, majd a Nápolyi Királyság legfőbb bírója lett. Nemsokára azonban már Perugia főbírájaként és kormányzójaként működött. Éppen nősülés előtt állt, amikor *Carlo Malatesta*, a száműzetésben élő *XII. Gergely pápa* hadvezére ostrom alá vette a várost. Kapisztrán indult tárgyalni a békéről, de elfogták, s ahogyan ő maga írja, „47 fontnyi vasbilincsben” tartották fogva. Sikertelen szökési kísérlete után látomása volt: *Assisi Szent Ferenc* látogatta meg börtönében egy éjszaka. Ekkor határozta el, hogy szakít addigi léha életmódjával, s hogy a ferencesek közé áll. A monteripidói kolostor közössége mind belépésekor, mind novíciátusa idején megalázó próbáknak vetette alá, de a vizitáló rendfőnök már ekkor kijelentette róla, hogy „*ha ez az ifjú életben marad és állhatatos lesz, rendünk dísze, fénye, a kereszténység eszményképe válik belőle.*” 1417-ben letette az örök fogadalmat, s idővel a kánonjog és a teológia elismert szaktekinté-

lye lett belőle. Ezekben az években került kapcsolatba *Sienai Szent Bernardinnal*, akit a 15. században a „mezítlábas barátok” radikális reformokat sürgető, a Szent Ferenc-i eszmékhez való visszatérés szükségességét valló ferencendi irányzat, az obszervancia megalapítójaként tartanak számon. Kapisztrán élete végéig ezt képviselte szigorú következetességgel. Az egykori „aranyifjú” hamarosan rendje helyettes generálisa lett. 1439-ben járt a Szentföldön, 1447-ben pedig *V. Miklós* pápától főinkvizitori kinevezést kapott. Ebben a minőségében, Közép-és Délkelet-Európa vidékeit járva találkozott először a törökök hódításainak veszélyével. Ettől fogva minden idejét a térség nagyhatalmainak megnyerésére fordította egy török elleni kereszties hadjárat megindításához. A bécsi Stephansdom oldalán a mai napig látható az a külső szószerék, ahonnan az őt már-már prófétának tartó tömeg hallgatta. A legenda szerint egy titokzatos hang sugallatának engedelmességgel indult az ekkor már a kereszténység végvárának tekintett Magyar Királyságba. 1455 májusában érkezett meg Győr városába, s prédikált, szolgált az akkori Magyarország szinte valamennyi vidékén.

A kereszties hadjárat gondolatában a kor befolyásos, humanista bíboros legátusai: *Enea Silvio Piccolomini* (a későbbi II. Pius pápa), *Juan Carvajal* mellett Kapisztrán legnagyobb szövetségese Hunyadi János (1407 k.-1456) volt. Hiába azonban a pápai

bullá és a rendi határozat a törökellenes harcról, a tényleges lépések a „három Jánosra”: Carvajal bíborosra, Kapisztránra és Hunyadira maradtak, utóbbit maga a kereszties hadjáratot elrendelő és a déli harangokat a török veszélyre figyelmeztetve *előzetesen* megkongattató *III. Callixtus* pápa is hitünk erős védelmezőjének” (*propugnator nostrae religionis*) nevezte.

1456-ban II. Mehmed Szerbia behódoltatása után elhatározta a Duna és a Száva összefolyásánál álló, stratégiaileg kulcsfontosságú Nándorfehérvár (a mai Belgrád) elfoglalását. Bár a maroknyi, javarészt képzetlen sereg Hunyadi János és a várkapitány, Szilágyi Mihály vezetésével hősiiesen ellenállt a száz-ezer fős ostromló hadnak, s az oszmánok dunai flottáját is megsemmisítette, július 22-én már a belső várba szorult vissza. Kapisztrán az általa toborzott keresztiesekkel Zimony vára alatt tartózkodott. A ferences barát a szorongató túlerőt és a köré szerveződő, jórészt paraszti csapatok türelmetlenségét látva mindent egy lapra tett fel, amikor beleegyezett, hogy a hadtest megtámadja a törököket. Ezt látva a várbeliek is kitörték, s miután az ellenség ágyúit is az ostromlók ellen fordították, az 1453-ban Konstantinápolyt még „Róma, Róma”-kiáltások közepette, diadalittasan elfoglaló szultáni főszereg a súlyos sebet szerző szultánnal együtt visszavonult.

„*Ez az a nap, melyet az Úr adott nekünk, örvendjünk és vigadjunk rajta*”- énekelte a boldogságtól sírva János barát a leírások szerint. Miközben egész Európa ünnepele, a diadal két szerzője, Hunyadi és Kapisztrán haldoklott: előbbi augusztus 11-én, utóbbi október 23-án, az általa végső nyughelynek választott újlaki ferences kolostorban halt meg.

Kapisztrán szentté avatását már kortársai közül nagyon sokan kérvényezték, köztük Újlaki Miklós bán s Hunyadi Mátyás édesanyja, Szilágyi Erzsébet, azonban a kanonizáció majdnem három évszázadot váratott magára. Végül I. (Habsburg) Lipót császár kérésének engedve, a török Magyarországról történő kiűzése kapcsán újjáéledő Kapisztrán-kultuszt látva a Szentszék 1690-ben iktatta Giovanni da Capestranót a szentek sorába.

Jakab Péter

Spiritus vivificat

Rómában öt évente rendezik meg a ministránsok világtalálkozóját – melyre idén a plébániánkról heten jutottunk ki papjaink és dékánjaink jóvoltából – és melynek a jelmondata idén az volt: *Spiritus vivificat* (A Lélek az, ami éltet).

A találkozó fénypontja a pápai audencia volt a Szent Péter téren, ahol a Szentatya köszöntötte a negyvenötezer zarándokot, köztük az 1700 magyar ministránst, akik még a határon túlról is készek voltak eljönni, hogy eljuthassanak az Örök Városba. Velük együtt a Szentatya áldását és elbocsátó szép üzeneteit követő szabadidő után egy közös szentmisén vehettünk részt. A *XVI. Benedekkel* való találkozásra az előző esti eseményen hangolódhattunk rá, mikor *Schönborn* bíboros, bécsi érsek mutatott be szentmisét az egybegyűlt ministránsoknak.

A „hivatalos” zarándoklat előtt városnézéssel – a keresztény, az ókori, s a klasszikus Róma épületei, szobrai, kútjai megtekintésével –, a tengerben való fürdéssel, lelki élményekben való gyarapodással és az olasz konyha vizsgálatával töltöttük az időnk.

Hazafele, Rómától nem messze megálltunk megmártózni a tenger hullámaiban, melyeket 2-3 méteresre korbácsolt a szél. A további út békés volt, eltekintve a vihartól, de az csak a busz külső felén tombolt... Magyarországra érve „sajnos” vissza kellett szoknunk a magyar konyha remekeire, ugyanis az Esztergom-Budapesti Egyházmegye közös szentmiséje után betértünk egy út menti fogadóba...

Most a nyár végeztével plébániánk életébe szinte berobbanni kívánunk az új lelki élményekkel.

Peti és Krisztián

GITÁROS HIRDETÉSEK

HÍVJUK ÉS VÁRJUK

Szeretettel hívjuk és várjuk mindazokat, akik énekükkel, hangszerükkel hétről hétre szolgálnának a FEGE (Felső-krisztinavárosi Gitáros Együttes) keretein belül.

Kérjük, jelentkezzenek a „gitáros-szentmise” után vagy előtt a sekrestyében, *Hatvani Istvánnál* vagy *Bódy Katánál* vagy az együttes bármelyik tagjánál!

PÓLÓ

A „gitáros-szentmisék” után a sekrestyében megtekinthető, megvásárolható gitáros együttesünk által készített **jubileumi póló** 2.800,- Ft/db áron, egyelőre minden méretben. A pólót külső támogatással sikerült elkészítenünk. E támogatást vissza kell fizetnünk, így előre is köszönjük a kedves hívek segítségét.

(A póló sötétkék, elöl és hátul krémszínű nyomat-tal.)

Egy év Argentínában, tanulóként (1.)

Sikeres egyetemi felvételim után, miután évhalsztást kértem a Pázmány Péter Katolikus Egyetem jogi karán, 2005. augusztus 5-én indult repülőgépem a 12 ezer km távolságban lévő, észak-argentínai Tucumán tartomány fővárosába, San Miguel de Tucumánba, ami 700 ezer lakosú, nagy múltú város, 1300 km-re az argentin fővárostól, Buenos Aiestől. A várost 450 éve alapították a spanyol konkvisztádorok, a XVIII. században, a *la platai* alkirályság fővárosa is volt, majd 1812-ben itt zajlott a híres tucumáni csata, amelynek során *Belgrano* tábornok – az argentin szabadságharc egyik fő alakja – súlyos vereséget mért a királpárti spanyol seregekre. Négy év múlva Tucumánban nyilvánították ki Argentína függetlenségét. Az ország történelmében tehát meghatározó ez a város, amely egy éven át otthonom volt.

Egyenrubában a szalézi gimnázium udvarán

Tucumánba érkezésemkor már a pályaudvaron vártak az AFS – *American Field Service*, az a szervezet, amely a kiutazásomat szervezte és segítette a beilleszkedésemet – önkéntesei, valamint fogadó családom. Ekkor még igen keveset tudtam spanyolul, így az első néhány napban hol angolul, hol mutogatva értettük csak meg egymást. A fogadó családban 3 lány volt – Gaby 16, Belén 14 és Rocio 11 éves.

Volt egy hetem az akklimatizációra, majd a második héten elkezdtem iskolába járni. Az AFS munkatársai egy, a szalézi rend által fenntartott fiúiskolába írtak be, amely a *Tulio García Fernandez* nevet viselte. Ez a város egyik legpatinásabb gimnáziuma.

Az első napomon azonnal sok barátot szereztem, hála annak, hogy az egyik osztálytársam szintén utazni kívánt az AFS-sel Hollandiába – ő már ez év augusztusa óta ott is van – így ő volt az, aki mindenben a segített a gimnáziumban. A tanítási nap reggel 7-kor kezdődött zászlófelhúzással, az argentin himnusz eléneklésével és egy rövid kis üzenettel valamilyen paptól, amely az aznapi célt tűzte ki a diákok elé. Fél 8-tól kezdődtek az órák. Egyenruha viselése kötelező volt, ami egy sötét szövetnadrágból és a gimnázium fehér, galléros pólójából, valamint az iskola címerével ellátott sötétkék pulóveréből állt. A testnevelés órán én a focit választottam, így heti két

alkalommal a gimnázium füves nagypályáján futballoztunk. Ezt a pályát használtuk az iskolai bajnokságra is, ahol szoros küzdelemben második helyezést ért el az osztályom. A tanórák 45 percesek voltak, mint Magyarországon, azzal a különbséggel, hogy itt gyakran egyéni vagy csoportos munkát kaptunk, amit aztán az óra vége előtt beszéltünk át a tanárral. A tanárok közvetlen, és barátságos emberek voltak. Mindegyik érdeklődött Magyarországra iránt. A tanítás november végén ért véget, majd következett a 3 hónapos nyári szünet.

Ekkorra már volt egy családcserém, és az AFS szervezet tucumáni elnökének családjához kerültem, ahol három „testvérem” volt – *Martín* 28, *Veronica* 27, *Alejandro* 25 – valamint a két szülő. Velük nagyon sok időt töltöttem. Délutánokat beszélgettünk át *matézva*. Ez argentinai teázási forma, amelynek során egy bizonyos gyümölcs héjából, ami pohárként szolgál, forró vízzel leöntött, szárított tea-füvet szívogatnak szívószállal. Közben magamba szívtam a nyelvet és az argentin kultúrát is. A spanyol nyelv ekkorra már jól ment – én voltam a legjobban beszélő külföldi a húsz velem együtt Tucumánban tartózkodó fiatal között. Sokat szótárastam, olvastam a helyi újságot, igaz, megkönnyítette a nyelvtanulósomat latin tudásom is.

A tanév vége után néhány nappal, rögtön elutaztam az egyik argentin „testvéremmel”, Alejandroval, az Argentína szívében található, Tucumántól 700

A córdobai székesegyház

km-re fekvő Córdoba.

Córdoba kétmillió város; igen hasonlít az európai nagyvárosokra hatalmas felhőkarcolóival, sugárútjaival és rohanó életével, de mégis van benne valami nagyon egyedi. Belvárosi utcáit, hangulatát meghatározza jezsuita múltja. Az ideérkező jezsuita szerzetesek alapították 1573-ban és tették egyetemi várossá. Katedrálisát Argentína egyik legszebb székesegyházaként tartják számon. Emellett még számos jezsuita templom található a belvárosban a többi templom között.

Horváth Botond

Schola tábor Kőszegen

Ez volt a harmadik schola táborunk Kőszegen, aminek, mint eddig mindig, most is a verbita misszióház adott otthont. A hosszadalmas buszozás után mindannyian fáradtan érkeztünk már megszokott szálláshelyünkre és elégedetten tapasztaltuk, hogy a házban és a hatalmas kertben minden a régi, és sokak öröme a focipálya is megmaradt. Szokás szerint családokra osztottak minket, az öt család egy-egy nagy próféta nevét viselte. A családoknak színelőadás keretében be kellett mutatniuk saját prófétájuk életét. Nem volt könnyű feladat, de mindenkinek sikerült megbirkózni vele, így jobbnál jobb előadások születtek. A próbák délelőtt voltak; Tünde kor szerint négy csoportra osztott minket: így alakult meg a Fecske, a Cinke, a Fülemüle és a Csalogány kórus. A tábor végén a négy kórus koncertet is adott, amely annak ellenére, hogy a hallgatóság elég csekély számban volt jelen, nagyon jól sikerült. Minden nap kétszer elstátunk az Írottó étterembe, ahol mindig finom ebéddel és vacsorával vártak minket. Egyszer elmentünk kirándulni is, de a tavaly kitűzött úti célt még most sem sikerült megtalálni. Utolsó előtti nap nagy élmény volt a délutáni akadályver-

seny, majd a *Ki mit tud?*, amire a tábor utolsó napjaiban mindenki lázasan készülődött, és végül a legkülönbözőbb előadások kerültek színpadra. Este táborünnél énekeltünk és palacsintát ettünk. Végül elérkezett a tábor utolsó napja, majd lassan az indulás pillanata is. Szomorú szívvel hagytuk ott Kőszeg, de a buszon már azt terveztük, hogy milyen lesz a következő tábor.

Szántó Fanni

„Jézusomnak szívében ...”?

avagy

Gondolatok kerti padunk egy éves születésnapjára

A templomkertünkben egy éve felállított padjainkról készült idilli fotót látva sokan talán még el is kezdjük dúdolni kedves énekünket: *„Jézusomnak szívében megnyugodni jó”*. Igen, valódi templomkerti hangulat, Krisztuszoborral, zöldellő növényekkel, beszélgető emberekkel, a padon olvasgató „anyukával”. Itt – ellentétben fővárosunk legtöbb gondozatlan, gusztustalanul koszoszemetes közparkjával – láthatóan nyugalom, tisztaság, béke honol, vasárnaponként ugyanakkor a kilences szentmise után gyermekek szaladgálnak fel s alá, ricsajoznak, a bátrabbak még fára is másznak. Vagyis e kert – úgy tűnik – valóban a miénk. Ráadásul padjaink hétköznapokon sem üresek, hiszen eredetileg éppen azért kerültek ide, hogy a gyermeküket-unokájukat a plébániára hittanra kísérő anyukák, nagymamák kényelmesen várakozhassanak itt. Így joggal örülhetünk e „beruházásnak”, még akkor is, ha az a nagy közösség- és templomépítő terveink árnyékában talán csekélységnek bizonyul.

Örömünkbe azonban öröm is vegyül. Az innesső pad nem látható oldalán máris ott van felragasztva a számítógéppel írt kérés: a cikkeket ne dobjuk el s talpunkkal se piszkítsuk be az ülőfelületet. Hogy e felszólítás a rendszeresen idejáró „hívók” egy részének vagy kertünket „csak” közparkként, például kutyasétáltatásra igénybe vevő „nem-hívóknak” szól, nem tudni, a lényeg: jó lenne kertünk egészét a templomhoz méltó tisztaságában megőrizni. Még azon az áron is, ha talán (ismétlem: talán!) „mások” szemetelnek, s nekünk „csak” a takarítás, szemétösszeszedés „missziós feladata” marad – abban a reményben, hogy ha valaki mindig tisztaságot lát maga körül, előbb-utóbb ő maga is „rendes”, tiszta lesz. Íme, a

jövő évi városmisszióban való részvételünk módját érintő (akár továbbgondolásra, akár megvitatásra érdemes) konkrét feladat. Úgy tartuk-e tisztán környezetünket, azaz úgy nyissunk a keresők, nem-hívók felé, hogy mi magunk nem szemetelünk és vállaljuk a mások utáni tisztántartás-takarítás hálátlan és „megalázó” munkáját, vagy birtokunkat – nappal zárva tartható ill. csöngetésre nyitható néhány kaput közbeiktatva – egyszerűen bekerítjük-e, hiszen így valóban könnyebb lenne a tisztántartás, ráadásul a betörés-rongálás ellen is jobban védve lennénk.

Szende Ákos

LÁTTAM A BOLDOG EMBERT

Egészen bizonyos, hogy ő volt, még ha nem is Móricz Zsigmond regényéből lépett ki, hanem egy új alföldi templom sekrestyéből, ami nem oldalt volt, hanem a bejárat mellett. Hogy a sekrestyéből jövet az oltárhoz jusson az ember, végig kellett mennie az egész templomon. A Boldog Ember teljes papi ornátusban állt a bejáratnál és várakozott, hogy elérje az óramutató a kilenc órát. Előtte sorban négy korosabb férfi állt. A ministránsok. Különös. A fiatal pap bármelyiküknek a fia lehetne. Akkor, a mise előtti percekben csupán ennyit tudtunk és természetesen azt, hogy most kivételesen boldog embert látunk. Szinte fizikailag lehetett érzékelni a belőle kisugárzó boldogságot. Még meg is néztem: a földön áll-e vagy lebeg. Persze hogy a földön állt. Mindkét cipőtalpa simán illeszkedett a templom kőpadlójá-

hoz. És mégis lebegett!

Megindultak. A négy ministráns ünnepélyesen vonult az oltár felé. A pap, kezében a letakart kehellyel méltóságteljesen lépdelt utánuk. A templom plébánosa az oltárnál várta őket, üdvözölte a fiatal tisztelendőt, Isten áldását kérte rá és bemutatta a híveknek. Megmondta a nevét és hogy nem rég szentelte fel őt X püspök. A mai napon misézik hatodszor. Nem a város szülötte, egy közeli faluból járt be a város gimnáziumába. A plébános volt a hittanára. Nyaranta kőművesként tevékenykedett a templom építésénél. Mielőtt bevonult volna a szemináriumba, azzal búcsúzott el tőle, a plébánostól, hogy élete kivételesen boldog napja lesz az, ha majd misézhet az új templomban, hiszen a felépítéséhez ő maga is egy picikét hozzáadott. Íme; itt van az a nap. Most ugyan egy elég távoli

plébániára kerül káplánnak, de ha olykor hazalátogat, ez a templom és ez a közösség mindig szeretettel fogadja őt.

Simán, gördülékenyen folyt a szertartás. A négy öreg ministráns, négy tekintélyes egyházközségi tanácsstag lassú, ünnepélyes kivonulása a fiatal pap előtt, aki még csak hatodszor misézett, még a bevonulásuknál is megkapóbb volt. Mintha azt fejezte volna ki, hogy „te sokkal fiatalabb vagy mint mi, de te vagy a pap és kijár neked a tisztelet már most, előlegben is”. Számukra is kivételes nap volt ez. Hiszen amikor évekkkel ezelőtt a későbbi Boldog Ember bejelentette, milyen utat választott, ők már akkor eldöntötték, majd ha először miséznek ebben a templomban, ők négyen lesznek a ministránsok.

Kalászi Lili

Emlékezésül és búcsúzóul

A közelmúltban hunyt el Csizmazia Darab Józsefné, Blanka néni, akinek egészségi állapota már régóta nem tette lehetővé, hogy eljárjon a templomba, de törékeny alakjára bizonyára sokan emlékeznek. Jó szívvel gondolnak vissza rá azok a nyári napközi táboros gyerekek is, akiket 2000 és 2002 között három éven át, a tábor minden napján egy tálca maga sütötte süteménnyel lepett meg. A gyászmisén a férje által elmondott búcsúztatóval emlékezünk meg róla.

Mécs László papköltő egyik versének pár sora jut eszembe, aki a szomorúságot, a Jóistenen kérte számon. A Kirándulás elmaradt című költeményéből idézek:

Ki érti Istent? Titkos terveit?
Miért ríkatja meg kedvenceit?

Újabb, szebb tavaszba, mint madarak készültünk,
A majális elmaradt...
Ki érti Isten titkos útjait?
A Jóisten akaratát nehéz

szívvel lehet elfogadni, és nehéz belenyugodni; hogy akit szerettünk, nincs többé közöttünk.

Sok titka van Istennek, amiket talán sohasem tudunk megfajteni. Ilyen titok marad drága Blanka élete és halála is.

Mindig szeretet és bátorítás sugárzott belőle. Ezt olyan felszabadult közvetlenséggel érezhette mindenki, akinek csak alkalma volt vele együtt lenni, hogy rögtön a szívébe zárta.

Hinnünk kell, hogy a Jóisten

Blankát arra rendelte, hogy eszménye legyen a szeretetnek és a megbocsátásnak. Mutassa az utat, amelyen járni kell, hogy a lelki békét elnyerhessük. Előre ment, hogy az örök találkozást előkészítse számunkra.

Nekünk, földi halandóknak, a Jóisten még időt engedett arra, hogy terveit elfogadjuk, és a kapott talentummal jól gazdálkodjunk a számvetésünkig.

Szent Ágostontól idézem: Istennek köszönjük, hogy a miénk volt és az is maradt, mert aki szívünkben tovább él, nem halt meg, csak távol van!

Családom szeretete és gondoskodása, a mindennapok ajándéka, és egyúttal vigasztalás is, a szomorúság elviselésére. Kérem a Jóistent, adjon erőt ehhez.

Köszönöm, hogy imádságos lélekkel részt vettek az engesztelő és búcsúztató szentmisén. Köszönöm a feléje áradó szeretetet..

Kérem, emlékéit szívünkben őrizzék meg.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Zarándokúton a Schola - Kárpátalján

Idén is nagy várakozással tekintettünk a zarándoklat elé. Ez volt az utolsó állomása annak a sornak, amely a mai Magyarországot körülvevő magyarok helyek felkereséséből állt. Sok mindent olvastunk, hallottunk erről a vidékről.

Megható volt az a szeretet, ahogy Munkácson – *András* atya, munkácsi plébános szervezésében – családok fogadtak minket lakásukba, lát-

setlen gondolatai, majd szentbeszéde, a hívek könyörgésének módja (mindenki saját kérését mondhatta el) és a szeretetkörben elmondott közös Miatyánk - a lélegzetelállítóan gyönyörű táj háttéré előtt.

Szomorú, szívszorító alkalom volt a *Malenkij robot-émlékbelve* felkeresése is vagy a komoly paphiánnyal küszködő területen *Károlyi Lajos* atya sírjának szentelése - ahol

tak el vacsorával, reggelivel, szállással. A hosszú buszos utazás mellett idén végre jutott idő kirándulásra is - egy gyönyörű vízesést kerestünk fel, hosszan sétálva a patak völgyében. Valamint, nemcsak a legfiatalabbak öröme, ebben az évben a fürdés sem maradt el – méghozzá különleges, magas sótartalmú vízben, Aknaszlatinán. (Csak az utak állapotát, azt tudnánk feledni!)

Nyíregyházán csatlakozott hozzánk *Varga János* atya, ibrányi plébános, aki Kárpátalja vidékein nemcsak „idegenvezetőnk”, de lelki vezetőnk is volt. Nagy ajándékot kaptunk tőle azzal, hogy magával hozta kispapját, *Renátót*, akit közvetlen egyénisége nemcsak a fiatalok körében tett népszerűvé, de mindannyi-
an szívünkbe zártuk.

Számunkra a zarándoklat magasan kiemelkedő pontja a Vereckei-hágón tett látogatás volt, és nem a fizikai magasság miatt: a félig-késztségében is lerontott, megrongált emlékmű tövében bemutatott szentmise, János atya közvetlensége, kere-

énekeltek is.

Bárkivel beszélünk, nem panaszkodott; bár fogyatkozik a magyarság, nagyon nehéz körülmények között, de hittel élnek és teljes odaadással énekelnek a szentmiséken. Megindító volt, amilyen hálaival köszönték meg szolgálatunkat a misék után, a templomból kifelé.

Dóczi Éva és Mózessy Egon

Minden eddigi schola zarándoklat életre szóló élménnyel gazdagított minket, de a mostani szülőföldemhez, szülővárosomhoz (Nyíregyháza) való közelsége miatt kicsit kiemelkedik a sorból. Szinte otthon érezhettem magam a határon túli testvéreink között, akiknek vendéglátását élvezhetjük, finom ételeiket ehetjük és szép magyar beszédüket hallgathattuk. Ibrányban szolgáló lelki vezetőnk és tanítványa is földijeim voltak, akiket nagyon megkedveltem, azt hiszem, nemcsak én, hanem a kórustársaim is. A Vereckei-hágón, a szabad, napsütéses nyári ég alatti misét soha nem fogom elfelejteni. A Kárpátok tetején állva szinte megelevenedett előttünk a történelem. Itt keltek át őseink 895-ben *Álmos* vezetésével, majd jóval később a hágón keresztül érkezett Magyarországra a szabadságharc kezdetén *II. Rákóczi Ferenc*, akit már vártak hű kurucok, élükön *Esze Tamással*. A szinte teljes épségében megmaradt munkácsi vár lenyűgözött, és a falai között volt gimnáziumom névadója, *Zrínyi Ilona* jutott eszembe. Munkács belvárosa gyönyörű, jó, hogy láttam *Munkácsi Mihály* szülővárosát, és később Rahónál a Fekete- és Fehér-Tisza összefolyását. Benén a polgármester úrnál laktam többedmagammal, és megtudtam, hogy a település, Bene (ami férjem és gyermekeim vezetékneve) *IV. Béla* idejében, tehát már az Árpádkorban is létezett. Az öt nap alatt sokat énekeltem és kórustársaimnak köszönhetően még többet nevettem, kivéve azokat az alkalmakat, amikor a meghatottságtól sírtam.

Bogár Mariann

Egyházközségünk öröme és gyásza – 2006. április – szeptember

Keresztelések

Zsikla Nikolett Mária (1996)
 Tersánszky Georgina Mária (1950)
 Varga Botond Patrik (2005)
 Pigler Stefánia Dóra (2006)
 Folly-Ritvay Levente Miklós (2006)
 Pápai Krisztina Mária (1996)
 Kenesey Botond László (2005)
 Tóth Adrienn Anna (2003)
 Pacsuta Zsófia Lilla Anna (2006)
 Borsodi Luca (2005)
 Végh Barnabás (2006)
 Szabados Júlia Anna (2005)
 Imre Zsófia (2006)
 Vetési Nándor Péter (2005)
 Horváth Boglár (2005)
 Szabó Julianna Sarolta (2005)
 Thuránszky Anna Judit (2006)
 Egyházi Zoltán (2005)
 Tiboldi Tamás Tibor (2005)
 Szilágyi Attila Géza Jacques (2005)
 Géczi Áron Gergely (2005)
 Bushnell Réka Keren Ilona (2002)
 Bushnell Luca Caytlyn Katalin (2004)
 Vadnai Levente András (2005)
 Heltai Vanessa Zita Erzsébet (2005)
 Rác Botond Péter (2005)
 Albert Leon Álmos (2005)
 Mireider Ádám (2006)
 Mireider Máté (2006)
 Ludas Flóra Dorottya (2006)
 Süveges Lili (2006)
 Verseghi Nagy Júlia Anna (2006)

Esküvők

Ledniczky Lajos – Horváth Evelin
 Rébay Bence Máté – Umbráth Marianna
 Éva
 Monri András Péter – Zsoldos Szilvia
 Tihanyi Zoltán István – Csaba Mária
 Ildikó
 Szabó Endre Gábor – Ránki Lili
 Zsuzsanna
 Halász Gergely – Szántai Zsuzsanna
 Hegyi Balázs – Kozma Erzsébet
 Baranyi Béla – Zsom Krisztina
 Kőszegfalvi Tamás – Menyhárt Éva
 Mónika
 Peller Zoltán – Szabó Ildikó
 Mátételki Péter – Bajzik Edina

Kozma Ferenc Zsolt – Csömöre Ágnes
 Szilágyi Tibor – Gárdonyi Réka
 Csibrán Attila – Pintér Anita
 Zsidegh Örs – Vincze Viktória
 Popovics Péter – Reichart Julianna
 Józsa Imre – Kurunczi Beatrix Katalin
 Gelencsér Tamás – Falkai Zsuzsa
 Surányi Ákos – Kopasz Anna
 Horváth Gergely – Lukanov Beáta
 Kiss P. Tamás – Sigmond Zsófia
 Dankovics Attila Antal – Pintér Noémi
 Krupa Zsolt Gergely – Bitskey Katalin
 Szakál Tamás – Karácsonyi Emese Mária
 Tarján Gergely – Hajba Viktória

Halottaink

Vaskó Istvánné (93)
 Dala Jánosné (83)
 Kovács László (76)
 Kirkovics Anna Magdolna (75)
 Jókay Tiborné (67)
 Dr. Pákh Györgyné (88)
 Szabó Sándorné (83)
 Békési Ferencné (88)
 Winkler Szilveszter (77)
 Vörös Menyhértne (80)
 Kocziha Jenő (82)
 Csizmazia Józsefné (83)
 Hajdóczy Andrea (27)
 Bota Lajosné (83)
 Göbölös Lászlóné (69)
 dr. Kovács béla (64)
 Kovács Lászlóné (76)
 dr. Reichart Gáborné (84)
 Ábel István (78)
 Pappert Tiborné (86)
 dr. Körmendi Klára (80)
 dr. Gagy-Pálffy Andrásné (86)
 Faluhelyi Ferencné (81)
 Varga Ferencné (84)
 Bisztriszky Jánosné (81)
 Szilvás Gézané (72)
 Seres Józsefné (71)
 Swarz István (67)
 dr. Szabadvary Ferenc Sándor (83)
 dr. Bokor Károlyné (85)
 Buday Dezsőné (84)
 Balla István (99)
 dr. Neményi Márta (65)
 Szász Józsefné (87)
 Luxemburger György Jenő (101)

dr. Surányi Gyuláné (86)
 Németh József (81)
 Koronthály Jenő (85)
 Mezei János (82)
 Zboray Marietta Mercedes (57)
 Nemesdaróczi István (92)
 Prosek Albertné (101)
 Zimonyi Ferencné (90)
 Rein Józsefné (96)
 Takács Ferenc (96)
 Ferencz Józsefné (90)
 Orosz Piroska (90)
 Békéssy András (81)
 Dallos Ferencné (94)
 Basó József (86)
 dr. Tallián István (88)
 Szádeczky Kálmán (80)
 dr. Muray Ernő János (84)
 Mizsur Zoltánné (75)
 Zsák Sándorné (86)
 Torma Lajos (74)
 Takács Ferencné (81)
 Mihályi Istvánné (80)
 Schüller Frigyes (81)
 Matyák Istvánné (67)
 Nagy Péterné (63)
 Princesz István (90)
 Dertil Béláné (66)
 Németh József (95)
 Újlaki Endre (53)
 Muray Judit (53)
 Práger István (75)
 dr. Tiborcszeghi Oszkárné (89)
 dr. Johansson Nora Oszkárné (59)
 dr. Majer Ádámné (89)
 Burom János (91)
 Kovács Józsefné (86)

Jót tenni jó

Egy jó barátom falujában, Gyergyóremetén (Erdély) nemrég közösségi épületet nyitottak. Itt gyerekekkel (4-14 évesig) is foglalkoznak, akiknek nagy szükségük lenne ötletes, kreatív játékokra, de leginkább magyar nyelvű mesekönyvekre, társasjátékokra. Kérem, ha van otthon „elfekvőben” valami, amit tudtok nélkülözni, segítsétek, adjátok le a nevemre a sekrestyében. Előre is köszönöm fáradozásotokat.

Müller Ferenc

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

IX. évfolyam, 5. szám 2006. Veni Sancte

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukács Krisztina, Szende Ákos, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.